

Full diocesà

9 d'agost del 2026

Amics de l'església de la Bauma

«L'estiu és diví»

Catalonia Sacra posa en marxa una nova edició de «L'estiu és diví», la campanya que cada any convida a descobrir el patrimoni cultural de l'Església durant els mesos d'estiu. Enguany, la proposta gira al voltant del modernisme, un gran moment de transformació.

A través de la web www.lestiuesdivi.cat, Catalonia Sacra proposa un recorregut per set capítols temàtics que expliquen el modernisme religiós català des d'una mirada que situa l'Església no com a simple escenari, sinó com a protagonista activa del moviment: mecenes, motor cultural i xarxa social que va impulsar artistes, oficis i institucions. Els textos dels set capítols són de Josep Bracons, historiadore de l'art i comissari de l'agenda 2027 de Catalonia Sacra, i hi col·laboren altres especialistes.

A part dels continguts digitals, «L'estiu és diví» suggereix, per a cada capítol, visites a esglésies i espais de la Xarxa de Catalonia Sacra mitjançant les quals s'estableix un vincle amb el moviment modernista. La campanya inclou un conjunt d'activitats culturals (visites guiades, concerts i altres propostes) que tindran lloc durant els mesos de calor.

Entre elles hi ha una església de la nostra diòcesi. El 5 de setembre, a les 11h, hi haurà una visita guiada a una obra singular del modernisme, l'església de la Sagrada Família de la Bauma (Castellbell i el Vilar), projectada per l'arquitecte Alexandre Soler i March i beneïda per Josep Torras i Bages en 1908.

«A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe! Per què dubtaves?"»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19,9a.11-13a)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

[84]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor. Tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren

pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneue-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(14,22-33)

«Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova»

«Soc jo. No tingueu por!»

Andrey Castrillón, prev.

En la Bíblia, el mar representa l'espai on veiem la nostra fragilitat i descobrim que no tot està al nostre abast: decisions que no havíem previst, preocupacions que ens roben la pau o situacions que s'escapen del nostre control. En aquest escenari de vulnerabilitat, Mateu situa els deixebles, navegant de nit, amb el vent en contra i sense la companyia de Jesús.

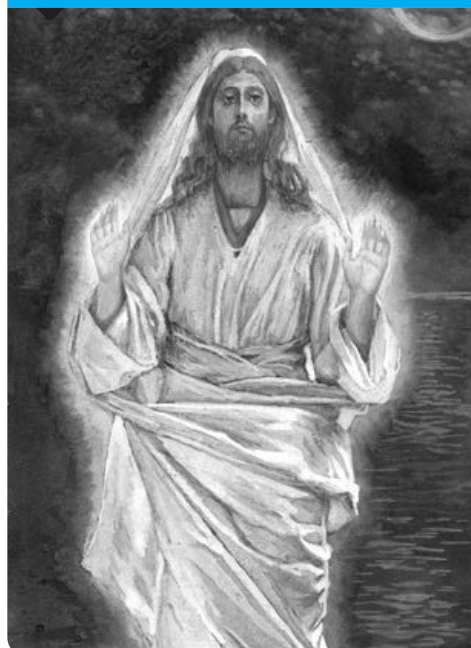
Aquella nit esdevé un espai de revelació com la que va viure Elies a l'Horeb quan es troba amb el Senyor en el «so d'un aire suau». Ara és Jesús qui s'acosta caminant sobre les aigües, trencant el desconcert dels deixebles per infondre'ls confiança: «Soc jo. No tingueu por.» El Déu que semblava absent es fa present enmig de la tempesta. Però no la treu immediatament; primer ajuda els deixebles a descobrir que la fe no consisteix a trobar un mar tranquil, sinó a reconèixer la presència del Senyor enmig de les ones.

Pere ho entén fent un pas que canviarà la seva manera de seguir Jesús. Surt de la barca convençut que podrà arribar fins al Mestre; però, quan la força del vent ocupa tota la seva mirada, comença a enfonsar-se. I és quan descobreix que el seguiment implica deixar de confiar en les pròpies forces per recolzar-se en la gràcia de Crist.

També nosaltres som com Pere. El desig de seguir Jesús és sincer, però les nostres tempestes interiors —cadascú sap les seves— ens fan vacil·lar. Sempre podem tornar a alçar els ulls cap al Senyor i cridar: «Salveu-me!» Mantenir la mirada fixa en la seva persona és l'única àncora possible enmig de les nostres nits, encara que també ens digui: «Quina poca fe!, per què dubtaves?»

La imatge

Estem avesats a procurar-nos el màxim de seguretat. La fe no aporta gran cosa a aquest objectiu; més aviat ens llança al buit. En tenim experiència.

L'apòstol Pere veu Jesús caminant sobre l'aigua i també ho vol fer. L'aigua sempre és perill; i li manca la fe per a fer com el Senyor. Cal créixer en la fe malgrat els perills.

Jesús caminant damunt l'aigua (1886-94).
James Tissot

Agenda

Lit. hores: Setmana III

10 dilluns

— Sant Llorenç, diaca
— Santa Filomena, vg. mr.
— Santa Paula, vg. mr.
— Sant Jonathan
2C 9,6-10 / Salm 111 / Jo 12,24-26

11 dimarts

— Santa Clara d'Assís, vg. i fund.
— Santa Susanna, mr.
Ez 2,8-3,4 / Salm 118 /
Mt 18,1-5.10.12-14

12 dimecres

— Santa Joana Francesca de Chantal, vda. fund.
Ez 9,1-7; 10,18-22 / Salm 112 /
Mt 18,15-20

13 dijous

— Sant Hipòlit, mr.
Ez 12,1-12 / Salm 77 /
Mt 18,21-19,1

14 divendres

— Sant Maximilià-Maria Kolbe, mr.
Ez 16,1-15.60.63 o bé Ez 16,59-63 /
Is 12 / Mt 19,3-12
Vigília: 1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 /
Salm 131 / 1C 15,54-57 / Lc 11,27-28

15 l'Assumpció de la Benaurada Verge Maria

Festa de precepte
Ap 11,19a; 12,1-6a.10ab / Salm 44 /
1C 15,20-27a / Lc 1,39-56

16 diumenge XX durant l'any / Cicle A

— Sant Roc de Montpeller
Is 56,1.6-7 / Salm 66 /
Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28

«Vet aquí la veritat»

Romà Casanova, bisbe de Vic

Dins el mes d'agost se celebra la festa de santa Beneta de la Creu, Edith Stein, declarada copatrona d'Europa per sant Joan Pau II l'any 1999. En aquesta dona es troba la realitat profunda d'Europa. D'una banda, l'arrel jueva i cristiana. Efectivament, ella, nascuda en el si d'una família jueva a Broclaw (Polònia actualment, però Prússia llavors), viu tot un procés de formació i pràctica religiosa jueva en la infància; però després abandona la fe religiosa i s'endinsa en l'ateisme. A trenta anys, però, es troba amb la fe cristiana i catòlica, que la duu al baptisme i a la professió religiosa com a carmelita, primer a Colònia i després a Holanda, des d'on fou deportada al camp d'extermini d'Auschwitz, on morí a la cambra de gas en comunió amb els seus germans jueus i unida al Crist redemptor.

Edith Stein, les ferides d'Europa i la trobada amb Crist

La creu de Crist és la que persigna Europa, fent-hi brollar fruits abundosos de caritat i misericòrdia; al mateix temps, al vell continent s'hi fa present la creu del sofriment dels innocents travessant la seva llarga història, amb els horrors de la guerra. En l'existència de santa Beneta de la Creu s'hi escauen les dues guerres mundials: en una hi participa com a infermera, en la segona és executada el 2 d'agost de 1942.

Veiem una Europa de fortes arrels cristianes que, a l'empara d'aquesta fe, valora la raó i la llibertat humanes fins al punt que, des de certes filosofies o ideologies, s'arriba fins i tot a negar l'existència de Déu. En el recorregut vital d'Edith Stein apareix la recerca de la veritat amb el trobament de dos grans mestres per a ella: Edmund Husserl i Max Scheler. Aquest, en paraules seves, «no

em va conduir a la fe, però em va obrir a una esfera de fenòmens davant els quals ja mai no podia passar cega».

La veritat la va trobar pel testimoni de dues dones. La primera, l'esposa d'un company d'universitat mort en el front de guerra. Quan la va visitar descobrí el testimoni d'una dona creient que accepta la mort del marit amb serenitat, vessant esperança i encomanant-la als altres. Fou el primer contacte amb la creu i la virtut que aquesta infon als qui la porten. Santa Teresa de Jesús fou l'altra dona que l'ajudà en el seu itinerari. A casa d'uns amics troba el *Libro de la vida*, en què la santa d'Àvila narra la seva experiència vital. Edith Stein explica: «Vaig començar a llegir, i a l'instant vaig restar tan agafada que no el vaig deixar fins al final. En tancar el llibre, em vaig dir a mi mateixa: Vet aquí la veritat.»

